

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 7174 van 11 februari 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Filippijnse nationaliteit, op 2 november 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 18 oktober 2006 houdende de weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemoërie.

Gelet op de beschikking van 19 december 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoekende partij diende op 5 juni 2001, in functie van haar toenmalige Belgische echtgenoot, een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 12 september 2001 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen deze beslissing ingestelde verzoek tot herziening werd op 19 januari 2004 door de minister van Binnenlandse Zaken verworpen. De Raad van State verwierp bij arrest nummer 164.458 van 8 november 2006 het tegen deze laatste beslissing ingestelde beroep.

1.3. Bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen werd op 3 december 2004 de nietigverklaring uitgesproken van het door verzoekende partij afgesloten huwelijk gezien het strijdig was met de nationale en internationale openbare orde.

1.4. Verzoekende partij diende op 16 oktober 2006, in functie van haar Belgische kind (° Antwerpen, 10 juli 2005), een aanvraag tot vestiging in.

1.5. Op 18 oktober 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van de vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 7 november 2006 aan verzoekende partij werd betekend, luidt als volgt:

*“(…)
Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad.
Het huwelijk van betrokkene met de Belgische onderdaan (D., C. A. C.) werd vernietigd op 03/12/2004 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen als zijnde een schijnhuwelijk.
Voldoet bovendien niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn. Betrokkene diende een aanvraag tot vestiging in functie van een minderjarig Belgisch kind in. Betrokkene kan niet ten laste zijn van dit minderjarig kind.
(…)”.*

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging:

De Raad stelt vast dat de nota met opmerkingen van de verwerende partij buiten de in artikel 39/72, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn werd ingediend. Conform artikel 39/59, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet wordt de nota met opmerkingen van de verwerende partij ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep:

3.1.1. Verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de hoorplicht, in combinatie met het zorgvuldigheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing deze beginselen schendt om reden dat zij niet werd gehoord alvorens deze beslissing haar werd betekend.

3.1.2. De Raad merkt op dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 117.575, 26 maart 2003). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekende partij mondeling diende te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Verzoekende partij had de mogelijkheid om haar

stelling uiteen te zetten bij het indienen van haar aanvraag tot vestiging en om deze aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven. In casu heeft verzoekende partij er voor geopteerd zich te beperken tot het neerleggen van haar paspoort en inlichtingen getrokken uit de geboorteakte van haar kind. Uit het administratief dossier blijkt niet dat andere stukken tot staving van de aanvraag werden ingediend. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij de feitelijke vaststellingen, met name dat zij door haar gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat zij een aanvraag tot vestiging heeft ingediend in functie van haar Belgisch kind doch dat zij niet kan beschouwd worden als zijnde ten laste van dit Belgische kind, niet betwist. Verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou geschonden zijn. Zij toont evenmin enige schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel aan.

In haar verzoekschrift stelt verzoekende partij verder dat zij over voldoende inkomsten voor zichzelf en haar kind beschikt om niet ten laste te vallen van de Belgische Staat en dat de administratie haar niet gevraagd heeft om hiervan bewijzen neer te leggen. Verzoekende partij meent dat de Belgische staat het verblijfsrecht enkel kan weigeren wanneer zij ten laste zou vallen van de Belgische staat. Ter ondersteuning van haar stelling verwijst verzoekende partij naar het arrest Chen van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (H.v.J., C-200/02, 19 oktober 2004).

De argumenten van verzoekende partij berusten op een verkeerde interpretatie van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Met de EG-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden 21 jaar of die ten hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die ten hunnen laste zijn, en de echtgenoot van de bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”

Teneinde zich in België te kunnen vestigen dient verzoekende partij, die de vestiging heeft aangevraagd in functie van haar Belgische kind, overeenkomstig artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet aan te tonen dat zij ten laste is van haar kind dat op 10 juli 2005 werd geboren. Verzoekende partij voldoet niet aan deze voorwaarde. Verzoekende partij heeft geen bewijzen voorgelegd dat zij in het verleden ten laste was van haar Belgische kind. Verzoekende partij betwist dit gegeven trouwens niet. De beschouwing van verzoekende partij, als zou zij niet ten laste zijn van de Belgische Staat, doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

Voorts is de verwijzing naar het arrest Chen van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (H.v.J., Chen, C-200/02, 19 oktober 2004) in casu niet dienstig. Het arrest Chen heeft immers betrekking op de toepassing van het Europees gemeenschapsrecht (vrij verkeer van personen), terwijl in onderhavige betwisting het Europees gemeenschapsrecht niet speelt. Verzoekende partij, van Filippijnse nationaliteit, vraagt immers de vestiging in functie van een Belgische onderdaan en deze Belgische onderdaan ontleent zijn verblijfsrecht in België aan zijn nationaliteit en niet aan het gemeenschapsrecht. De toepassing van het gemeenschapsrecht strekt zich niet uit tot zuiver interne situaties waarvan alle elementen geheel in de interne sfeer van één lidstaat liggen en die geen enkel aanknopingspunt hebben met het gemeenschapsrecht (VERSCHUEREN, H., “Gezinshereniging met EU-burgers door derdelandsonderdanen”, TVR, 2005, 122).

Een schending van de door verzoekende partij aangehaalde beginselen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3.1 van het Vierde Protocol bij het EVRM, van de artikelen 2 b, 3, 30 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij betoogt dat de artikelen 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG op haar van toepassing zijn, dat de bestreden beslissing een louter administratieve beslissing is die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31.3 van de richtlijn 2004/38/EG en dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 31 van deze richtlijn, daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel oordeelt over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing. Verzoekende partij stelt verder dat de toepassing van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dient te worden gewaarborgd omdat de richtlijn 2004/38/EG direct verwijst naar dit Handvest van de grondrechten en dat de tekst van artikel 47 van dit Handvest de artikelen 6 en 13 van het EVRM incorporeert. Verzoekende partij is derhalve van mening dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben en stelt dat *“het principe dat de Raad geen eigen onderzoek kan stellen in strijd is met het begrip ‘full jurisdiction’ volle rechtsmacht zoals vastgelegd in het EVRM en dus indirect van toepassing via art. 47 van het Handvest”*. Verzoekende partij geeft verder een uiteenzetting over het begrip “volle rechtsmacht”, aan de hand van rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg inzake de toepassing van artikel 6, lid 1, van het EVRM. Verzoekende partij betoogt tot slot dat de voorwaarde “ten laste zijn” opzij dient te worden geschoven gelet op de thans geldende rechtspraak van het Hof van Justitie en zij verwijst opnieuw naar het arrest Chen van het Hof van Justitie. Verzoekende partij meent dat anders oordelen een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM in combinatie met artikel 3.1 van het Vierde Protocol bij het EVRM.

3.2.2. Verzoekende partij betwist niet dat zij de vestiging aanvraagt in functie van haar Belgische kind dat in België woont. De richtlijn 2004/38/EG heeft betrekking op het inreisrecht en het verblijfsrecht van burgers van de Europese Unie. Artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt wie de begunstigden zijn. Uit deze bepaling volgt dat deze richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit en ten aanzien van diens familieleden, zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of vervoegen. De richtlijn is niet van toepassing op Unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden of op familieleden die niet de nationaliteit van één van de lidstaten bezitten en die hen vervoegen. Het is louter aan het nationale recht dat gezinsleden van Belgische onderdanen die in België verblijven verblijfsrechten kunnen ontlenen. Verzoekende partij kan zich bijgevolg niet op de artikelen 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG beroepen aangezien het gemeenschapsrecht niet van toepassing is op verblijfsmaatregelen die zich voordoen in een zuiver interne situatie.

3.2.3. Daarnaast benadrukt de Raad dat een deel van de richtlijn 2004/38/EG en meer bepaald de procedurele waarborgen die vervat zijn in de artikelen 30 en 31 van deze richtlijn reeds werden omgezet in het nationaal recht door de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen en de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de memorie van toelichting bij deze laatste wet blijkt bovendien dat *“het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een jurisdictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG”* (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 78).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). De verzoekende partij brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. De stelling van verzoekende partij dat de Raad de feiten en de omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen niet in ogenschouw zou mogen nemen, kan dan ook niet worden gevolgd. De Raad wijst er bovendien op dat het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in haar arrest nr.6/2006 van 18 januari 2006 in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, heeft gesteld : *“De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”* Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State. Uit wat voorafgaat blijkt dat de omzetting van de artikelen 30 en 31 van de Richtlijn 2004/38/EG correct is geschied.

Tot slot merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoekende partij ook niet aantoont in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen haar belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van haar betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.

3.2.4. In haar repliekmemorie stelt verzoekende partij dat de niet toepassing van de richtlijn 2004/38/EG een discriminatie inhoudt op basis van nationaliteit en zij verzoekt de Raad met betrekking tot deze ongelijke behandeling een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof.

Er kan pas sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (R.v.St., nr. 128.878, 5 maart 2004; R.v.St., nr. 166.369, 5 januari 2007). Verzoekende partij laat na dit te doen. Verzoekende partij vergelijkt immers de situatie van

een verwant van een Unieonderdaan die wenst gebruik te maken van een recht op vrij verkeer met de situatie van een verwant van een Belg die wenst te genieten van een recht op gezinshereniging. De Raad wijst er ten overvloede op dat niet kan ingezien worden hoe een verschil in behandeling in materies waar de Europese Unie en de individuele lidstaten over eigen bevoegdheden beschikken en dus een eigen beleid kunnen voeren zou kunnen aanleiding geven tot de vaststelling van enige vorm van discriminatie (ter vergelijking: Grondwettelijk Hof, nr. 33/91, 14 november 1991) en stelt ook vast dat de bestreden beslissing een dubbele motivering omvat en verzoekende partij wat betreft het eerste deel van de motivering niet aangeeft dat er enige vorm van discriminatie zou bestaan.

Gelet op voorgaande uiteenzetting is het antwoord op de prejudiciële vraag niet onontbeerlijk om uitspraak te doen. In overeenstemming met artikel 26, § 2, derde lid, van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 houdende de inrichting, de bevoegdheid en de werking van het Arbitragehof is de Raad niet gehouden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof.

3.2.5. Waar verzoekende partij verwijst naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest) (PB C 364, 18 december 2000, p. 1), dient te worden gesteld dat het Verdrag van 13 december 2007 tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: het Verdrag van Lissabon) voorziet in de invoering van een nieuw artikel 6 in het Verdrag van 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie (hierna: het EU-Verdrag). Door de verwijzing naar het Handvest in het nieuwe artikel 6, eerste lid, van het EU-Verdrag zal dit Handvest, dat initieel slechts een politieke verklaring was, na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon juridisch bindend worden. Het Verdrag van Lissabon, dat op 13 december 2007 werd ondertekend, moet evenwel nog worden geratificeerd door de verschillende lidstaten van de Europese Unie alvorens het van kracht wordt. Hieruit volgt dat het Handvest vooralsnog geen bindende kracht heeft en de schending ervan niet dienstig kan worden ingeroepen.

Waar verzoekende partij zich nog impliciet beroept op artikel 6, lid 1, van het EVRM dat voorziet dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgung, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld, wordt er op gewezen dat dit artikel in deze niet toepasselijk is omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgung uitspraak doet.

Tevens dient te worden benadrukt dat door het bespreken van de rechtsmacht van een rechtscollège niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is door enig gebrek.

3.2.6. Wat de vermeende schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en het arrest Chen van het Hof van Justitie betreft, verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

In zoverre verzoekende partij in haar uiteenzetting van het middel verwijst naar een advies van de Commissie voor Advies voor Vreemdelingen in een gelijkaardige zaak, wenst de Raad op te merken dat hij zich niet gebonden acht door de adviezen van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, die geen bindende kracht hebben. Bovendien dient elke zaak individueel behandeld te worden.

Er dient derhalve te worden besloten dat verzoekende partij niet aantoont dat de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op grond van de gegevens waarover hij beschikte op onwettige of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat verzoekende partij niet heeft aangetoond aan de voorwaarden tot vestiging als bloedverwant in de opgaande lijn van de Belgische descendent te voldoen.

3.2.7. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Volgens een vaststaand principe van het internationaal recht, en zonder afbreuk te doen aan verdragsrechtelijke bepalingen, komt het aan een staat toe de openbare orde te verzekeren en om, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen, met inbegrip van de verwijdering ervan, te regelen (R.v.St., nr. 97.210, 28 juni 2001). Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). De Vreemdelingenwet heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005). Verzoekende partij laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een onevenredige inmenging in haar privaat en familiaal leven zou uitmaken. Tevens dient nogmaals te worden bevestigd dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het huwelijk en het gezinsleven niet aangewend kunnen worden om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R.v.St., nr. 159.485, 1 juni 2006). Verder wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing zelf geen verwijderingsmaatregel inhoudt en niet uitsluit dat verzoekende partij op een andere rechtsgrond een verblijfsrecht verwerft. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt geenszins aangetoond.

3.2.8. Voor zover verzoekende partij zich beroept op de schending van artikel 3.1. van het Vierde Protocol bij het EVRM, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing zelf geen verwijderingsmaatregel inhoudt, noch voor verzoekende partij noch voor haar minderjarige Belgische kind. Er is dus geen sprake van de gedwongen uitzetting van een kind met de Belgische nationaliteit. Een schending van artikel 3.1 van het Vierde Protocol bij het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekende partij heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.